

Panium – číslo čtrnáct

Zklamání jako klíč ke zkoušce chrámu

Jeff Pippenger

2026-02-18

Předmět svatyně byl „klíčem“, který na počátku poselství třetího anděla odemkl zklamání z 22. října 1844, a právě předmět tohoto zklamání je „klíčem“ k odemknutí poselství o svatyni při zkoušce chrámu na konci poselství třetího anděla.

A tobě dám klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,19.

Skutečnost, že je 11. září 2001 chápán jako „9/11“ v souladu s tím, že „911“ je ve Spojených státech symbolem nouzového volání, byla určena Tím, který určil všechny věci. Pochopení zklamání z 18. července 2020 je tím, co umožňuje, aby bylo hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc rozpoznáno jako takové; avšak pouze těmi, kdo si přejí vidět, že Ježíš dnes znázorňuje duchovní skrze přirozené nijak jinak, než jak to činil před dvěma tisíci lety. Zrak „20/20“ je tím nejlepším, jaký můžete mít, a zklamání roku 2020 je mezníkem, který umožňuje, aby byl chrám rozpoznán v prorockých dějinách deseti panen.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“
Velké drama věků, 393.

Vidění 20/20 je ještě lepší, je-li spojeno se zpětným pohledem, který představují základní pravdy. Pavel učí, že „duchové proroků jsou podřízeni prorokům“, a Matoušovy panny jsou proto tytéž panny, které Jan označuje jako sto čtyřicet čtyři tisíc, a Jan je označuje jako panny ve Zjevení 14,4.

To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami; neboť jsou pannami. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,4.

Prvotinami podzimního období jsou panny, které následují Beránka do chrámu, a „klíčem“ k porozumění chrámu je zklamání roku 2020.

A vložím klíč domu Davidova na jeho rameno; i otevře, a nikdo nezavře; a zavře, a nikdo neotevře. Izajáš 22,22.

Má-li být adventista mezi 144 000, pak z prorocké nutnosti musel zakusit zklamání způsobené vyhlášením veřejné předpovědi, která se nenaplnila.

„Často jsem odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní se do posledního písmene, neboť se zvláštním způsobem vztahuje na tuto dobu a podobně jako poselství třetího anděla bylo naplněno a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Bitva u Paneia ve verši patnácté kapitoly Daniel 11 je bitvou, která vede k verši šestnáct, jenž označuje nedělní zákon ve Spojených státech.

I král severu přitáhne, navrší násep a dobude nejpevněji opevněná města; a síly jihu neobstojí, ani jeho vybraný lid, a nebude síly, která by mu odolala. Daniel 11,15.

V tomto verši Spojené státy porážejí Rusko spolu s lidem, který si Rusko vyvolilo. Avšak v následujícím verši nemůže nikdo obstát proti vzestupu Říma, jenž označuje Judu a Jeruzalém jako první krok ve svém dobývání světa; neboť Řím povstal jako čtvrté království biblického proroctví. Tím, že ve verši šestnáct stojí v doslovně nádherné zemi, byl symbol autority doslovného Říma uvnitř doslovně nádherné země; a tím předobrazoval verš čtyřicátý první, kdy bude znamení autority duchovního Říma vynuceno na duchovní nádherné zemi Spojených států.

Dva rohy zemské šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení představují republikanismus a protestantismus. Ve verši patnácté jedenácté kapitoly Daniela Antiochos Magnus, známý jako Antiochos III. a Antiochos Veliký, poráží jižní království, představované ptolemaiovskou dynastií. Antiochos představuje Donalda Trumpa a jižní král představuje Rusko. Bitva u Pania je bitvou mezi Spojenými státy a Ruskem a vyvoleným lidem Ruska, bitvou, v níž Antiochos zvítězil, avšak poté spatřil své království dobyté doslovným Římem — mocí verše čtrnáct, která ustavuje vnější vidění republikánského rohu zemské šelmy. Vnitřní vidění je představováno protestantským rohem zemské šelmy. Oba rohy jsou při bitvě u Pania, neboť Petr je tam jako protestant se svým poselstvím z knihy Jóel.

250 let

Když uvažujeme o dvou liniích zemské šelmy, zjišťujeme, že v roce 1776 zemská šelma začala vystupovat, a do roku 1798 (o dvacet dva let později) mořská šelma ze Zjevení třináctého obdržela svou smrtelnou ránu a zemská šelma začala svou vládu jako šesté království biblického proroctví. O dvě stě padesát let později, v roce 2026, jsme se probudili k zkoušce vnitřního chrámu, která začala 8. května 2025.

Těchto „250“ let je také spojeno s Antiochem Magnem. Začneme-li dekretem z roku 457 př. Kr. a promítneme-li od tohoto dekretu dvě stě padesát let, dospějeme k roku 207, sedm let před bitvou u Pania a deset let poté, co Ptolemaios porazil Antiocha v bitvě u Ráfie, která je znázorněna v jedenáctém verši 11. kapitoly Daniela. Daniel 11,11 je ovšem vnější linií republikánského rohu, která je v souladu se Zjevením 11,11, jež je vnitřní linií protestantského rohu. Daniel a Zjevení jsou tatáž kniha a Zjevení používá pečeti jako symboly vnějšího proroctví a církve jako symboly paralelního vnitřního proroctví.

Kýros představuje všechny tři dekrety, neboť nemůžete mít třetí bez prvního a druhého.

„V sedmé kapitole Ezdráš se nachází výnos. Verše 12–26. Ve své nejúplnější podobě byl vydán Artaxerxem, perským králem, roku 457 př. Kr. Avšak v Ezdrášovi 6,14 se o Hospodinově domě v Jeruzalémě říká, že byl vystavěn „podle rozkazu [„výnosu“, pozn. na okraji] Kýra, Dareia a Artaxerxa, perského krále“. Tito tři králové tím, že výnos ustanovili, znovu potvrdili a dovršili, jej přivedli k dokonalosti požadované proroctvím, aby označil

počátek 2300 let. Přijmeme-li rok 457 př. Kr., dobu, kdy byl výnos dovršen, jako datum onoho rozkazu, ukázalo se, že každé jednotlivé určení proroctví o sedmdesáti týdnech bylo naplněno.“ The Great Controversy, 326.

Od tří dekretů, které jsou představovány Kýrem v roce 457 př. Kr., dospívá „250“ let v dějinách mezi bitvou u Ráfie roku 217 př. Kr., kdy Ptolemaios IV. porazil Antiocha Velikého, a rokem 200 př. Kr., kdy Antiochos poté porazil Ptolemaia v bitvě u Pania ve verši patnáctém. Tato linie ztotožňuje Antiocha Magna s Donaldem Trumpem. Na počátku šestého království biblického proroctví v letech 1776 až 1798 je období „22“ let, které představuje vzestup šestého království. Těchto „22“ let rovněž znázorňuje dějiny představované číslem „22“ na konci dějin šestého království od roku 2001 do roku 2023. „22“ je symbolem spojení božství s lidstvem, které je dovršováno v rámci dějin šestého království biblického proroctví, jímž je zemská šelma s vnějším rohem republikánství a vnitřním rohem protestantismu.

Dílo, které Kristus vykonává ve spojení představovaném číslem „22“, je závěrečným dílem Krista ve velesvatyni, jež je znázorněno vymazáním hříchu, které se podle Jóele spolu s Petrovým inspirovaným výkladem odehrává během vylití pozdního deště.

Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vaše hříchy zahlazeny, až přijdou časy obcerstvení od tváře Páně. Skutky 3,19.

Vymazání hříchu je posledním dílem nebeského Velekněze.

„Jako byly za starých časů hříchy lidu vírou vloženy na oběť za hřích a skrze její krev přeneseny, obrazně, do pozemské svatyně, tak jsou v nové smlouvě hříchy kajících se vírou vloženy na Krista a přeneseny, skutečně, do nebeské svatyně. A jako bylo předobrazné očištění pozemské svatyně vykonáno odstraněním hříchů, jimiž byla poskvněna, tak má být skutečné očištění nebeské svatyně vykonáno odstraněním neboli vymazáním hříchů, které jsou tam zaznamenány. Avšak dříve než se to může stát, musí být prozkoumány záznamní knihy, aby bylo určeno, kdo skrze pokání z hříchu a víru v Krista má nárok na dobrodiní Jeho smíření. Očištění svatyně tedy zahrnuje dílo zkoumání — dílo soudu. Toto dílo musí být vykonáno před Kristovým příchodem, aby vykoupil svůj lid; neboť když přijde, jeho odplata je s ním, aby odplatil každému podle jeho skutků. Zjevení 22,12.“ Velký spor, 421.

Dílo, které započalo 22. října 1844, začalo na vrcholu Půlnočního volání, a dílo je dokončeno na vrcholu Půlnočního volání, které Petr označuje za období vyhlazení hříchu, jež vyznačuje období soudu nad živými, kdy přicházejí „časy obcerstvení“.

„Dílo vyšetřujícího soudu a zahlazení hříchů má být vykonáno před druhým příchodem Pána. Jelikož mrtví mají být souzeni podle toho, co je zapsáno v knihách, je nemožné, aby hříchy lidí byly zahlazeny dříve než po soudu, při němž mají být jejich případy vyšetřeny. Apoštol Petr však jasně uvádí, že hříchy věřících budou zahlazeny, až přijdou časy obcerstvení od tváře Páně a pošle Ježíše Krista‘. Skutky 3,19.20. Když vyšetřující soud skončí, Kristus přijde a jeho odplata bude s ním, aby každému odplatil podle jeho skutku.“ Velký spor, 485.

„Časy obcerstvení“ jsou také „časy napravení všeho“.

Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly vymazány, až přijdou od Hospodina časy občerstvení; a aby poslal Ježíše Krista, který vám byl předem zvěstován, jehož musí přijmout nebe až do časů obnovení všeho, o nichž Bůh mluvil ústy všech svých svatých proroků od počátku světa. Skutky 3,19–21.

„Časy občerstvení“ přicházejí „od tváře Páně“, k nimž dochází, když je seslán „Ježíš Kristus“. Když anděl ze Zjevení deset sestoupil 11. srpna 1840, sestra Whiteová označila tohoto anděla slovy, že „nebyl nikým menším než Ježíšem Kristem“. Dílo, které Kristus započal 22. října 1844, bylo uvedeno dějinami let 1840 až 1844; dějinami, o nichž sestra Whiteová říká, že byly „slavným projevem Boží moci“, přičemž právě tyto dějiny uvádí do souladu s obdobím Letnic v Petrově době a poté užívá obě tyto linie prorockých dějin k tomu, aby ukázala vpřed k sestoupení anděla ze Zjevení osmnáct, který osvěcuje zemi svou slávou.

„Anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má ozářit celou zemi svou slávou. Je zde předpověděno dílo celosvětového dosahu a neobyčejné moci. Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo nesené ke každé misijní stanici na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl v kterékoli zemi zaznamenán od reformace šestnáctého století; avšak i to má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.

„Toto dílo bude podobné dílu Letnic. Jako byl dán ‚raný déšť‘ ve vylití Ducha svatého na počátku evangelia, aby způsobil vzklíčení vzácného semene, tak bude při jeho závěru dán ‚pozdní déšť‘ k dozrání žně. ‚Tehdy poznáme, budeme-li usilovat poznat Hospodina: jeho vyjití je připraveno jako jitro; a přijde k nám jako déšť, jako pozdní a raný déšť zemi.‘ Ozeáš 6,3. ‚Jásejte tedy, synové Siónu, a radujte se v Hospodinu, svém Bohu; neboť vám dal raný déšť v pravé míře a sešle vám déšť, raný déšť i pozdní déšť.‘ Jóel 2,23. ‚V posledních dnech, praví Bůh, vyleji ze svého Ducha na každé tělo.‘ ‚A stane se, že každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen.‘ Skutky 2,17.21.“

„Velké dílo evangelia nemá skončit menším projevem Boží moci, než jaký provázal jeho počátek. Prorocství, která se naplnila při vylití raného deště na počátku evangelia, se mají znovu naplnit při pozdním dešti na jeho závěru. Zde jsou ‚časy občerstvení‘, k nimž apoštol Petr vzhlížel, když řekl: ‚Proto čiňte pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly vymazány, až přijdou časy občerstvení od tváře Páně, a aby poslal Ježíše Krista.‘ Skutky 3:19, 20.“ Velký spor, 611.

Adventní hnutí let 1840 až 1844 bylo slavnou manifestací Boží moci, která uvedla otevření Kristova díla při očišťování Jeho svatyně. Tyto dějiny započaly, když Ježíš, představený jako první anděl ze Zjevení čtrnácté kapitoly, sestoupil 11. srpna 1840, jak je znázorněno v desáté kapitole Zjevení. Projev Boží moci, který tehdy započal, zesílil až k otevření vyšetřujícího soudu, a proto předobrazoval projev Boží moci, který měl zesílit až k uzavření vyšetřujícího soudu. Období na konci začalo 11. září, když Ježíš znovu sestoupil jako anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, když byly veliké budovy New Yorku sraženy dotykem Božím a dílo vyšetřujícího soudu přešlo od mrtvých k živým. Deště přicházejí, když je Ježíš poslán.

Ježíš učil, že máme prosit, abychom přijali, a Zachariáš říká, že máme prosit o pozdní déšť, v čase pozdního deště. Je tedy zjevné, že musíte vědět, že jste v čase pozdního deště, abyste naplnili Zachariášův pokyn.

Proste Hospodina o déšť v čase pozdního deště; Hospodin učiní jasná oblaka a dá jim dešťové přeháňky, každému zeleň na poli. Zachariáš 10,1.

Dne 11. září sestoupil Ježíš jako anděl osmnácté kapitoly Zjevení a pozdní déšť začal skrápět, avšak padá pouze na ty, kdo splňují Zachariášův příkaz „proste za pozdní déšť“, když máte pravé porozumění, že „časy odpočinutí“ a navrácení všeho již nastaly. Duše musí „rozpoznat“, že prorocké období pozdního deště již přišlo.

„Nesmíme čekat na pozdní déšť. Přichází na všechny, kdo rozpoznají a přivlastní si rosu a přeháňky milosti, které na nás dopadají. Když shromažďujeme úlomky světla, když si vážíme jistých Božích milosrdenství, neboť On rád vidí, když Mu důvěřujeme, tehdy se naplní každé zaslíbení. [citován Izajáš 61,11.] Celá země má být naplněna slávou Boží.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 984.

K 11. září započaly časy občerstvení a začalo vyhlazování hříchů živých. Tento soud je v souladu se samotným prvním ustanovením trojí Abrahamovy smlouvy. Toto první ustanovení spočívalo v tom, že když Hospodin vyvedl Izrael z egyptského otroctví, bude soudit jak svůj lid smlouvy, tak národ, v němž přebývali jako přichozí a cizinci. První lid smlouvy byl předobrazem posledního lidu smlouvy, jímž je sto čtyřicet čtyři tisíc. Tento prorocký lid bude souzen jako protestantský roh zemské šelmy, zatímco republikánský roh zemské šelmy je souzen současně.

Soud republikánského rohu přichází na konci jeho dějin, jímž je nedělní zákon. Nedělní zákon je ve verši šestnáct zastoupen naplněním okamžiku, kdy Řím v roce 63 př. Kr. převzal vládu nad Judou — podle některých historiků v Den smíření.

Antiochus Magnus představuje ve verších deset až patnáct Spojené státy. Ronald Reagan zvítězil v bitvě desátého verše, která byla předobrazem zhroucení Sovětského svazu ve čtyřicátém verši. Izajáš 8,8 označuje tutéž bitvu, jež je představena v desátém a čtyřicátém verši Daniela jedenácté kapitoly, a tyto tři souběžné verše umožňují ztotožnit Rusko jako vítěze v bitvě u Ráfie v jedenáctém verši.

Bitva u Ráfie v jedenáctém verši předobrazovala válku na Ukrajině mezi králem jihu (Ruskem) a zástupnou mocí papežství (Ukrajinou). Válku zahájila Obamova administrativa v době prvního papeže z jižní polokoule, který byl zároveň i prvním papežem z Amerik, ačkoli to byla Jižní Amerika. „Jih“ je symbolem globalismu, spiritualismu a komunismu a první jižní papež z Amerik se spojil s globalistickým prezidentem Obamou, když přišla válka jedenáctého verše. Reagan jako Spojené státy v desátém verši vstoupil do tajného spojení s konzervativním papežem; poté byli nacisté z Ukrajiny využiti globalistickým prezidentem v období globalistického papeže. Spojené státy pod Trumpem jsou nyní v otevřeném vztahu s prvním severoamerickým a takzvaně konzervativním papežem.

Reagan měl tajné spojení s antikristem biblického proroctví v bitvě desátého verše a Obama zahájil bitvu jedenáctého verše v období, kdy byl papež rovněž globalistou, podobně jako Obama. Trump je nyní v otevřeném vztahu s papežem, jenž je Reaganovou paralelou, s tou výjimkou, že původní tajné spojení je nyní spojenectvím otevřeným. Tři papežové a tři prezidenti odpovídají třem bitvám desátého, jedenáctého a patnáctého verše.

„Podivuhodná ve své prozíravosti a vychytralosti je římská církev. Dovede rozpoznat, co má přijít. Vyčkává svého času, neboť vidí, že protestantské církve jí vzdávají hold tím, že přijímají falešný sabat, a že se připravují vynucovat jej právě těmi prostředky, jichž sama používala v dřívějších dobách. Ti, kdo odmítají světlo pravdy, budou přece hledat pomoc u této samozvané neomylné moci, aby vyvýšili ustanovení, které od ní vzešlo. Jak ochotně přispěje protestantům v tomto díle na pomoc, není nesnadné odhadnout. Kdo rozumí lépe než papežští vůdcové tomu, jak jednat s těmi, kdo jsou církvi neposlušní?“

Římskokatolická církev se všemi svými rozvětveními po celém světě tvoří jednu rozsáhlou organizaci podřízenou papežskému stolci a určenou k tomu, aby sloužila jeho zájmům. Její miliony věřících v každé zemi na zeměkouli jsou poučovány, aby se považovali za vázané věrností papeži. Ať je jejich národnost jakákoli a ať mají jakoukoli vládu, mají pokládat autoritu církve za vyšší než každou jinou. I když mohou složit přísahu, jíž stvrzují svou věrnost státu, přece za tím stojí slib poslušnosti Římu, který je zprošťuje každého závazku odporujícího jeho zájmům.

„Dějiny dosvědčují její obratné a vytrvalé snahy vetřít se do záležitostí národů; a jakmile získá opěrný bod, prosazovat své vlastní cíle, i za cenu zkázy knížat a lidu. Roku 1204 vynutil papež Inocenc III. na Petru II., králi aragonském, tuto mimořádnou přísahu: ‚Já, Petr, král Aragonců, vyznávám a slibuji, že budu navždy věrný a poslušný svému pánu, papeži Inocenci, jeho katolickým nástupcům a římské církvi, a že budu věrně zachovávat své království v jeho poslušnosti, hájit katolickou víru a pronásledovat kacířskou zvrhlost.‘—John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. To je v souladu s tvrzeními ohledně moci římského papeže, ‚že je pro něho zákonné sesazovat císaře‘ a ‚že může zprostit poddané jejich věrnosti vůči nespravedlivým vládcům.‘—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.“

„A nechť se pamatuje, že Řím se chlubí tím, že se nikdy nemění. Zásady Řehoře VII. a Inocence III. jsou dosud zásadami římskokatolické církve. A kdyby jen měla moc, uváděla by je do praxe se stejnou rozhodností dnes jako v minulých staletích. Protestanté si jen málo uvědomují, co činí, když navrhuji přijmout pomoc Říma v díle vyvýšení neděle. Zatímco jsou upnuti k uskutečnění svého záměru, Řím usiluje o znovuoživení své moci, o znovuzískání své ztracené nadvlády. Jakmile by byl ve Spojených státech jednou ustaven princip, že církev může používat nebo ovládat moc státu; že náboženské obřady mohou být vynucovány světskými zákony; zkrátka, že autorita církve a státu má ovládat svědomí, pak by triumf Říma v této zemi byl zajištěn.“

„Boží slovo varovalo před hrozícím nebezpečím; zůstane-li toto varování bez povšimnutí, pak protestantský svět pozná, jaké jsou skutečné záměry Říma, teprve tehdy, až bude příliš pozdě uniknout léčku. Ona tiše nabývá moci. Její nauky uplatňují svůj vliv v zákonodárných síních, v církvích i v srdcích lidí. Vrší své vznešené a mohutné stavby, v jejichž tajných zákoutích se

budou opakovat její dřívější pronásledování. Skrytě a nepozorovaně posiluje své síly, aby prosadila své vlastní cíle, až přijde čas udeřit. Vše, po čem touží, je výhodné postavení, a to se jí již dostává. Brzy uvidíme a pocítíme, jaký je záměr římského živlu. Kdokoli uvěří Božímu slovu a bude je poslouchat, přivolá si tím pohanu a pronásledování.“ The Great Controversy, 580, 581.

V roce 2016 byl zvolen Trump, potom globalisté zastoupení Bidenem ukradli volby roku 2020, avšak to rozpoznají jen ti, kdo mají vidění 20/20. Ve třináctém verši se Donald Trump v roce 2024 „vrací“, s větší mocí než kdy předtím, a začíná svou přípravu na zlatý věk i na bitvu u Pania z patnáctého verše. Potom přišel papež Lev, aby v roce 2025 ustanovil vidění, třetí papež spojený se třemi bitvami veršů deset až patnáct, a také se třemi prezidenty těchto bitev. První a třetí papež i prezidenti jsou pokládáni za konzervativní, zatímco prostřední papež a prezident byli globalisté. První spojenectví bylo tajné, poslední je otevřené, neboť je ve čtrnáctém verši představeno jako symbol, který ustavuje vnější vidění prorockví posledních dnů.

Dne 31. prosince 2023 začalo dílo prvního anděla, jak bylo předobrazeno dílem prvního výnosu, pokládat základ. Základní zkouška se týkala toho, zda měl William Miller pravdu, či nikoli, ve svém určení, že je to Řím, kdo ve čtrnáctém verši ustanovuje vidění. Millerovo určení Říma jako symbolu, který ustanovil prorocké vidění posledních dnů, je v některých ohledech nejvýznamnější ze všech Millerových základních pravd. Jak Miller dospěl k určitým porozuměním, lze vyvodit pouze uplatněním posvěcené logiky na jeho dobu a okolnosti, avšak u některých jeho prorockých objevů existuje velmi konkrétní svědectví o tom, proč ke svým porozuměním dospěl. Nejzákladnějším z jeho porozumění bylo jeho určení, že je to Řím, kdo ustanovuje vidění.

Miller přímo dosvědčuje, jak pátral po porozumění tomu, co bylo v knize Daniel „odňato“. Nejenže určuje, kde našel svou odpověď, ale hovoří i o svém nadšení, když objevil klenot, po němž pátral. Apollos Hale zaznamenává komentář k Millerovým vlastním spisům a v následující pasáži Hale ukazuje, jak se Miller stal studentem prorockví. Miller jako posel světla, které bylo odpečetěno roku 1798, je posvátným příkladem těch, které Daniel nazval „moudrými“, kteří „porozumějí“, když je kniha „odpečetěna“. Millerovo svědectví o tom, jak byl veden ke studiu Bible, je záměrným příkladem od Toho, který řídí vše. Věnujte pozornost Millerovu vývoji, neboť je příkladem moudrých, kteří rozumějí vzrůstu poznání, i když oni, jako Miller, vycházejí z temnoty bludu.

„V měsíci květnu roku 1816 jsem byl usvědčen z hříchu, a ó, jaká hrůza naplnila mou duši! Zapomínal jsem jít. Nebesa se zdála být jako mosaz a země jako železo. Tak jsem pokračoval až do října, kdy mi Bůh otevřel oči; a ó, má duše, jakého Spasitele jsem v Ježíši objevil! Mé hříchy spadly z mé duše jako břemeno; a potom jak jasná se mi zdála Bible! Všechno hovořilo o Ježíši; byl na každé stránce a v každém řádku. Ó, to byl šťastný den! Chtěl jsem jít rovnou domů do nebe; Ježíš pro mne byl vším a domníval jsem se, že mohu přimět každého, aby ho viděl tak, jak jsem ho viděl já, ale mýlil jsem se.

„Po dvanáct let, kdy jsem byl deistou, četl jsem všechny dějiny, které jsem mohl nalézt; nyní jsem však miloval Bibli. Učila o Ježíši! Avšak stále bylo v Bibli mnoho toho, co mi bylo temné. V roce 1818 nebo 1819, když jsem rozmlouval s přítelem, jehož jsem navštívil a který

mě znal a slyšel mě mluvit v době, kdy jsem byl deistou, se mě dosti významným způsobem otázel: „Co soudíte o tomto textu a o onom?“ přičemž odkazoval na dřívější texty, proti nimž jsem jako deista namítal. Pochopil jsem, oč mu jde, a odpověděl jsem: Dáte-li mi čas, povím vám, co znamenají. „Kolik času chcete?“ „Nevím, ale řeknu vám to,“ odpověděl jsem, neboť jsem nemohl uvěřit, že by Bůh dal zjevení, jemuž by nebylo možno porozumět. Tehdy jsem se rozhodl studovat svou Bibli s přesvědčením, že mohu zjistit, co mínil Duch svatý. Sotva jsem však toto rozhodnutí učinil, přišla mi na mysl myšlenka: „Předpokládejme, že naleznete oddíl, jemuž nebudete moci porozumět; co pak učiníte?““

„Pak mi přišel na mysl tento způsob studia Bible: — Vezmu slova takovýchto oddílů a budu je sledovat napříč Biblí, a takto zjistím jejich význam. Měl jsem Crudenovu konkordanci [zakoupenou roku 1798], která je podle mého mínění nejlepší na světě; vzal jsem si tedy ji i svou Bibli, usedl ke svému stolu a nečetl jsem nic jiného, jen trochu noviny, neboť jsem byl odhodlán poznat, co má má Bible na mysli. Začal jsem u Genesis a četl jsem dále pomalu; a když jsem přišel k textu, jemuž jsem nemohl porozumět, prohledával jsem Bibli, abych zjistil, co znamená. Když jsem takto prošel Biblí, ó, jak jasně a slavně se pravda ukázala! Nalezl jsem to, co jsem vám kázel. Byl jsem přesvědčen, že sedm časů skončilo roku 1843. Potom jsem došel ke 2300 dnům; ty mě přivedly ke stejnému závěru; avšak ani mne nenapadlo zjišťovat, kdy přijde Spasitel, a nemohl jsem tomu uvěřit; ale světlo na mne dopadlo tak mocně, že jsem nevěděl, co si počít. Ted' jsem si pomyslel: musím si nasadit ostruhy a uzdu; nepůjdu rychleji než Bible a nezůstanu za ní pozadu. Cokoli Bible učí, toho se budu držet. Avšak stále ještě byly některé texty, jimž jsem nemohl porozumět.“

„Tolik tedy o jeho obecném způsobu studia Bible. Při jiné příležitosti vyložil svůj způsob, jak dospěl k určení významu textu, který máme před sebou — významu výrazu „the daily“. „Četl jsem dále,“ pravil, „a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, kde by se tento výraz vyskytoval, než u Daniela. Potom jsem se zaměřil na slova, která s ním stála ve spojení, 'take away'. 'He shall take away the daily,' 'from the time the daily shall be taken away,' atd. Četl jsem dále a domníval jsem se, že v tom textu nenaleznu žádné světlo; nakonec jsem však dospěl k 2. Tesalonickým 2:7, 8. 'For the mystery of iniquity doth already work, only he who now letteth, will let, until he be taken out of the way, and then shall that wicked be revealed,' atd. A když jsem dospěl k tomu textu, ó, jak jasně a slavně se pravda ukázala! To je ono! to je „the daily“! Nuže tedy, co Pavel míní tím „he who now letteth“, nebo zdržuje? Výrazy „the man of sin“ a „the wicked“ jsou míněny papežství. Dobře, co tedy brání tomu, aby se papežství zjevilo? Inu, je to pohanství; pak tedy „the daily“ musí znamenat pohanství.““ Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.

Prozřetelnostní vedení Millerova studia, jak lidské, tak božské, je zaznamenáno v tomto svědectví. Jeho starý přítel na něj naléhal a myšlenky, které k němu přicházely, byly hlasem anděla Gabriela, kterého sestra Whiteová označuje „řádek za řádkem“ jako anděla, jenž Millera opakovaně navštěvoval. Sedm časů označuje za svůj první objev a poté ztotožňuje 2 300 jako druhého svědka k sedmi časům, neboť obojí končilo roku 1843 (jak se zpočátku domníval). Tato dvě proroctví jsou jeho objevy alfa a omega a v rámci prorockého vztahu k Millerovi označují omyl, který měl být napraven Samuelem Snowem poselstvím půlnočního volání, jež zahájilo „hnutí sedmého měsíce“. Hnutí půlnočního volání bylo „hnutím sedmého měsíce“ od chvíle, kdy opustilo táborové

shromáždění v Exeteru, neboť určovalo příchod Páně na desátý den sedmého měsíce, který roku 1844 připadl na 22. října.

Omyl, který přivádí ke zmocnění druhého anděla, je znázorněn Millerovým počátečním chápáním, že sedm časů a 2 300 let končí společně v roce 1843. V dané pasáži je další probíranou naukou to, jak Miller dospěl k tomu, že Řím je symbolem, který ustavuje vidění. Učitelé adventistických dějin uvádějí, že všechna prorocká porozumění Williama Millera byla založena na tom, že rozpoznal dvě zpustošující moci. Tyto dvě zpustošující moci chápal jako pohanský a papežský Řím a tyto dvě moci viděl ve 2. Tesalonickém, když dospěl k porozumění, že „ustavičná“ v knize Daniel je pohanský Řím. Každý prorocký model předložený Millerem, o němž nám sestra Whiteová sděluje, že byl opakovaně navštěvován anděly, byl založen na jeho chápání, že Řím ustavuje vidění. Každý jeden!

Od 31. prosince 2023 Lev z kmene Judova snímá pečeti ze Zjevení Ježíše Krista. Od toho okamžiku začala základní zkouška a dospěla ke svému závěru, když 8. května 2025 započal svou vládu první papež ze Spojených států. V tom okamžiku začala chrámová zkouška.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat a použijeme „250“ let jako svědectví na podporu našeho určení, že zkouška základu skončila u současného papeže.